

України цілительство як заняття не є медичною практикою і не потребує спеціальної ліцензії, але потребує видачі атестаційно-експертного висновку, що підтверджує наявність в особи цілительських здібностей. Цілитель не є медичним працівником, тому не може надавати медичну допомогу. Але, аналізуючи дефініцію цілительства, що міститься у чинному законодавстві, вона є аналогічною медичній допомозі. Крім того, детально законодавством не прописано права та обов'язки цілителя, види юридичної відповідальності, не затверджено типову форму договору.

ФІЛОСОФСЬКО-СВІТОГЛЯДНІ СМИСЛИ МАЙБУТНЬОГО ЛІКАРЯ

Соколовський Д.М., Пашко О.Є.

Науковий керівник: проф. Утюж І.Г.

Запорізький державний медичний університет

Кафедра суспільних дисциплін

«Лікарі – лікують хвороби, здоров'я ж людина повинна здобувати сама.»

Амосов Микола Михайлович

Метою роботи стало порівняльне дослідження світоглядного фону студентів Запорізького державного медичного університету в контексті розуміння валеологічних аспектів збереження здоров'я українського населення як основного напрямку розвитку державності та суспільства на загал. Методи дослідження. Було проведено систематичне тестове анкетування студентів першого, другого та третього курсів лікувального факультету в кількості 200-т чоловік. За результатами тестового анкетування були визначені чотири головні причини, які, в найбільшій мірі, є визначаючими факторами зниження рівня здоров'я людей, а саме, це недостатній рівень соціально-економічного стану держави, зниження духовного та розумового розвитку у певних верствах населення, недоліки надання кваліфікаційної допомоги у медичній галузі та відсутність розуміння комплексу причинно-наслідкових зв'язків між виникненням патології (хвороби) та попередніми діями людини, які приводять до виникнення захворювання. Висновки. Згідно з роботами експертів (І.Г.Утюж, І.А. Гундаров, А.И.Субетто) здоров'я, як понятійно-категорійний ряд в аспекті філософського дискурсу виставляє розуміння комплексу причинно-наслідкових зв'язків на перший план, і в особливості недостатність розуміння цих зв'язків з точки зору філософської та валеологічної підготовки світогляду молодих лікарів, що в подальшому виявляється у зниженні формування рефлексивної суспільної свідомості у розумінні проблем збереження здоров'я населення України.

ДОСТУП ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Терешко Х.Я.

Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького

Кафедра медичного права

Відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічною інформацією є відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації. Пропонуємо розглянути більш детально порядок доступу до публічної інформації в сфері охорони здоров'я. 06 травня 2014 р. Міністерство охорони здоров'я України (далі – МОЗ України) прийняло наказ №299 «Про організацію виконання Закону України «Про доступ до публічної інформації» у Міністерстві охорони здоров'я України», яким затверджено порядок доступу до публічної інформації розпорядником якої є МОЗ України. Запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Запити можуть надходити до МОЗ України в усній, письмовій чи іншій формі (поштою, за допомогою телефонного та факсимільного зв'язку, електронною поштою, подані особисто). Відповідно до ст. 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації» запит на інформацію має містити: 1) ім'я (найменування) запитувача, поштову адресу або адресу електронної пошти, а також номер засобу зв'язку, якщо такий є; 2) загальний опис інформації або вид, назву, реквізити чи зміст документа, щодо якого зроблено запит, якщо запитувачу це відомо; 3) підпис і дату за умови подання запиту в